Agakuda toitis ennast öppetaja, leib taal oli, aga ühtegi märga —? Waata, kohe esimesel pääwal tuli kana, puges ka warjule kus meesgi oli, munes seal ühe muna ja läks ära, ilma et oleks healt teinud ja inimesi senna juhatanud muna otsima. Prents wõttis muna, leikas leiba juure ja söi tänuliku südamega. Kana tuli nönda iga pääw ja iga pääw sai mees süa. Aga sel pääwal, kui sõawägi linnast äraläks, kana enam ei tulnud, ja mees kuulis siis ka oma warjupaigast rahwast ütlewa ja öiskawa: „noh, nüüd on rahu, juba läksid!“ Mis siis muud, kui Prents läks ka ja läks selsamal õhtul weel würsti juure. Kui see teda nägi, arwas esmalt waimu enese ees olema, aga sai pea aru, et oli inimene, lun liha, nagu meie kõik. Nüüd kuulas öppetaja lugi laiemalt järel ja kui oli kuulnud, wõttis mehe käest kinni, läks temaga akna juure, heitis temaga põlweli maha ja mis naad seal tegid ja könelesid, ei keegi saanud seda kuulda, üks aga kuulis, Jumal ülewel, sest temal on tänu- ja kiituse ohwrist hea meel. —